

2. Konungariket Spanien skall ersätta rättegångskostnaderna.
3. Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sin egen rättegångskostnad.

(¹) EGT C 208, 12.8.1995.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 9 september 1999 av Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-334/99)

(1999/C 366/22)

Förbundsrepubliken Tyskland har den 9 september 1999 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Regieringsdirektor Claus-Dieter Quassowski, förbundsekonoministeriet, hänvisning E C 2, D-53117 Bonn, och av advokaten Jochim Sedemund, D-10117 Berlin, delgivningsadress: Bundesministerium der Finanzen, Graurheindorfer Straße 108, D-53117 Bonn, Tyskland.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. ogiltigförklara artiklarna 4–7 i kommissionens beslut av den 8 juli 1999 (K(1999)2264 slutlig) om "statligt stöd som Tyskland har beviljat Gröditzer Stahlwerke GmbH och dess dotterbolag Walzwerk Burg GmbH",
2. förplikta kommissionen att i enlighet med artikel 23 i EKSG-stadgan för domstolen översända domstolen samtliga akter rörande detta stödförfarande sedan år 1994 och ge sökanden tillgång till dessa rättsakter, samt
3. förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- Oriktig sammansättning av kommissionen: Vid tidpunkten för beslutet var en ledamot av kommissionen "entledigad", vilket inte föreskrivs i fördraget, och den omständigheten att hans ansvarsområde hade överförts på en annan kommissionär ledde till att han inte längre kunde utöva sitt ämbete. Antalet behöriga kommissionärer sänktes följaktligen i praktiken till nitton.
- Åsidosättande av skyldigheten avseende skyndsamhet, samt principerna om god förvaltningssed och rättssäkerhet: Kommissionen har, trots meddelandena om redan genomförda och planerade finansieringsåtgärder sedan åren 1994 och 1995 hos förbundsregeringen och de berörda företagen livnärt berättigade förhoppningar om att den inte skulle ha några invändningar på grund av rätten till bidrag

avseende finansiellt deltagande i omstruktureringen. Med beaktande av de bidrag som redan betalats före slutet av år 1995 är en återbetalning emellertid utesluten, eftersom kommissionen före inledandet av stödförfarandet i augusti 1997 redan hade låtit mer än 3 år gå utan att påstå att den förhandenvarande informationen inte var tillräcklig. Med avseende på den angivna fordran har kommissionen före augusti 1997 inte heller åberopat den hindrande verkan av artikel 93.3 i EG-fördraget, artikel 6.4 fjärde meningen i de femte reglerna om stålstöd eller artikel 6.4 första meningen i de sjätte reglerna om stålstöd.

— Åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

— Oriktig utvidgning av tillämpningsområdet för EKSG-fördraget på den konkurrensmässiga bedömningen av den produktion som inte omfattades av EKSG-produktion: Kommissionen har grundat sitt avgörande på antaganden om risk för spill över-effekten i stället för en fastställelse av en oproportionell tillämpning av medlen inom ramen för EKSG-fördraget. Kommissionen har inte i tillräcklig utsträckning beaktat den ekonomiska bevisning som visar motsatsen.

— Oriktig bedömning av investeringsstödet enligt de femte reglerna om stålstöd: Kommissionen har uttryckt sig motsägelsefullt när den har gjort gällande att stödet i fråga inte har anmälts inom den föreskrivna fristen samtidigt som det av förbundsregeringen krävs att den skall lämna en anmälan inom den föreskrivna fristen. Ett rent formellt åsidosättande av en anmälningsskyldighet berättigar emellertid inte ett slutgiltigt återkrav när den sakrättsliga tillåtligheten av stödet inte har prövats.

— Oriktig bedömning av investeringsstödet utanför tillämpningsområdet för EKSG: På grund av att kommissionen själv i beslutet har godkänt att det beträffande investeringsstödet inom ramen för EG-respektive EKSG-fördraget finns en klar åtskillnad är dess ställningstagande till kriterierna för beviljande i EKSG-fördraget och reglerna för stöd till stål rättsstridiga. Dessutom handlar det i fråga om EG-verksamheterna vid Gröditzer Stahlwerke inte om en "känslig sektor" i den mening som kommissionen avser med konkursreglerna eller med omstruktureringsreglerna. Vad kommissionen har anfört till stöd för att motivera att "vissa [av kommissionen anförda] rambestämmelser i sin helhet inte omfattas av de bestämmelser om stål som faller inom tillämpningsområdet för EKSG-fördraget" (¹) innehåller inte några materiella bedömningskriterier avseende stöd till de områden av stålproduktion som beskrivs i dessa regler och till vissa av de med varandra närbesläktade områdena av stålproduktion.

Vid den rekommenderade bedömningen enbart enligt artikel 87.3 i EG-fördraget borde kommissionen inom ramen för sitt utrymme för skönsmässig bedömning i det föreliggande fallet ha använt sig av samtliga kriterier för godkännande som den har tillämpat i talrika andra fall avseende omstruktureringsåtgärder och särskilt i ett större antal jämförbara fall inom området för målen mellan Treuhandanstalt och BvS, men även i fråga om målet Société Marseillaise de Crédit (²) eller i målet Olympic Airways (³).

Slutligen borde kommissionen redan ha tillåtit de anmälda åtgärderna i enlighet ned artikel 87.2 i EG-fördraget. Kommissionen har emellertid trots sin kännedom om samtliga avgörande omständigheter utan motivering förbi-gått denna bestämmelse.

- Rättsstridigt antagande om stöd i samband med privatiseringen: Kommissionen har med hänvisning till domstolens rättspraxis⁽⁴⁾ oriktigt antagit att det i samband med jämförelsen mellan försäljning och likvidation endast skall tas hänsyn till det likvidationsvärde som har fastställts av en auktoriserad revisor. Enligt tysk rätt ansvarar ägaren emellertid såväl för likvidationskostnaderna som för kostnaderna för företagssanering och de företagslån som har blivit insatta kan i ett konkret fall inte drivas in hos konkursboet.

Kommissionens kritik i det omtvistade beslutet mot privatiseringen strider i ledningsvis mot förbudet mot motstridigt innehåll, eftersom kommissionen i ett flertal fall inte har gjort några anmärkningar mot jämförbara privatiseringar. I övrigt bygger de krav som kommissionen har uppställt inte på en realistisk bedömning av det vanliga förfarandet inom den privata sektorn för utbetalning av företagsandelar från investeringsbanker. Förbundsregeringen anser följaktligen att privatiseringen inte i sig innebär något stöd. Kommissionen har emellertid missuppfattat detta. Beslutet är inte tillräckligt motiverat på denna punkt (åsidosättande av artikel 5.2 och 5.4 respektive artikel 15 i EKSG-fördraget och artikel 253 i EG-fördraget).

(¹) EGT C 320, 13.12.1988, s. 3.

(²) EGT L 198, 30.7.1999, s. 1.

(³) EGT L 128, 21.5.1999, s. 1.

(⁴) Mål C-278/92, EG 194, s. I-4103.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Landesgericht Korneuburg, Österrike, av den 17 september 1999, i målet mellan SEIKO Kabushiki Kaisha och Mohammed Ibrahim

(Mål C-362/99)

(1999/C 366/23)

Landesgericht Korneuburg, Österrike, begär genom beslut av den 17 september 1999, vilket inkom till domstolens kansli den 30 september samma år, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan SEIKO Kabushiki Kaisha och Mohammed Ibrahim beträffande följande fråga:

Skal artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 3295/94 av den 22 december 1994 (EGT L 341, 30.12.1994, s. 8) om åtgärder för att förhindra övergång till fri omsättning, export, återexport eller hänförande till ett suspensivt arrangemang av varumärkesförfalskade och pirattillverkade varor tolkas så, att denna förordning även skall tillämpas i en situation där varor av det slag som beskrivs närmare i förordningen, vilka befinner sig i transit från en stat som inte tillhör Europeiska gemenskapen till en annan stat som inte heller tillhör Europeiska gemenskapen, på ansökan av en rättsinnehavare, som hävdar att hans rättigheter åsidosatts och vars företag har sitt säte i en stat inom Europeiska gemenskapen, tills vidare kvarhålls av tullmyndigheterna i en medlemsstat under återopande av nämnda förordning?

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 4 oktober 1999 av Republiken Portugal

(Mål C-365/99)

(1999/C 366/24)

Republiken Portugal har den 4 oktober 1999 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Luís Fernandes, chef för rättssekretariatet vid avdelningen för EG-frågor, utrikesministeriet, och Maria João Abecassis, tjänsteman i ministerkabinettet vid ministeriet för jordbruk, landsbygdsutveckling och fiske, båda i egenskap av ombud, samt av advokaterna Carlos Aguiar och Tiago Ferreira de Lima, Lissabon, och Gerard van der Wal, Bryssel, delgivningsadress: Portugals ambassad, 33, allée Scheffer, Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- a) ta upp denna talan till sakprövning,
- b) ogiltigförklara kommissionens beslut 1999/517/EG⁽¹⁾ till den del detta beslut i artikel 4 i beslut 98/653/EG⁽²⁾ ersätter orden "1 augusti 1999" med "1 februari 2000",
- c) förplikta kommissionen att ersätta Republiken Portugals rättegångskostnader.